

Daniels bok – nummer etthundranittioåtta

Gudomliga sammankomster och profetiska inriktningar: de 144 000:s roll i den eskatologiska ramen i Daniel 11:40

Jeff Pippenger

2024-05-01

Vi placerar påvedörets linje, det avfälliga republikanismens linje, den avfälliga protestantismens linje och de etthundrafyrtiofyra tusens linje in i den dolda historien i vers fyrtio i Daniel kapitel elva. Vi behandlar för närvarande att Kristus samlar sitt folk två gånger, och alla illustrationer av att samla sitt folk en andra gång representerar den slutliga beseglingsprocessen av de etthundrafyrtiofyra tusen.

När den gudomliga symbolen stiger ned i en reformlinje samlar Herren därefter ett utvalt folk, som sedan provas. Vid avslutningen av prövningsprocessen sker en skingring, vilken följs av att Han samlar detta utvalda folk en andra gång, även om många lämnas kvar därför att de inte bestod prövningsprocessen. Kristus började samla sina lärjungar vid sitt dop, och vid korset skingrades lärjungarna. Efter sin uppståndelse samlade Han sina lärjungar en andra gång inför Pingsten. Denna linje visar att en andra samling fullbordas bland de etthundrafyrtiofyra tusen strax före söndagslagen, vilken förebildas av Pingsten. Korset utmärker en besvikelse, följd av en andra samling.

Den andra samlingen efter korset började när Kristus steg ned efter att ha mött sin Fader efter sin uppståndelse. När den gudomliga symbolen stiger ned ska Guds folk äta budskapet, och efter att Kristus hade stigit ned åt han tillsammans med lärjungarna.

Och det skedde, när han låg till bords med dem, att han tog brödet och välsignade det och bröt det och gav åt dem. Då öppnades deras ögon, och de kände igen honom; och han försvann ur deras åsyn. Lukas 24:30, 31.

Vid den andra sammankomsten efter korset ”utandades” Kristus den Helige Ande över sina lärjungar.

”Kristi handling att andas på sina lärjungar den helige Ande och att ge dem sin frid var såsom några få droppar före det ymniga regn som skulle utgjutas på pingstdagen.” Spirit of Prophecy, volym 3, 243.

Vid den andra sammankomsten efter besvikelsen den 19 april 1844 drog Kristus bort sin hand från misstaget år 1843.

”Dessa trofasta, besvikna människor, som inte kunde förstå varför deras Herre inte kom, lämnades inte i mörker. Återigen leddes de till sina Biblar för att rannsaka de profetiska tidsperioderna. Herrens hand togs bort från siffrorna, och misstaget förklarades. De såg att de profetiska tidsperioderna nådde fram till 1844 och att samma bevis som de hade lagt fram för att visa att de profetiska tidsperioderna avslutades 1843, bevisade att de skulle upphöra 1844.”

Early Writings, 237.

Vid besvikelsen steg den andre ängeln ned med "en skrift i sin hand."

"Ytterligare en mäktig ängel fick i uppdrag att stiga ned till jorden. Jesus lade en skrift i hans hand, och när han kom till jorden ropade han: 'Babylon har fallit, har fallit.'" Early Writings, 247.

Prövningsprocessen som började med den andre ängels ankomst avslutades vid lägermötet i Exeter, när den helige Ande utgöts och budskapet gick fram som en flodvåg. Denna prövningsprocess identifierades tydligt efter korset, då tidsperioden fram till den helige Andes utgjutelse vid pingsten föregicks av en period om femtio dagar, vilken i sin tur bestod av en period om fyrtio dagar, följd av en period om tio dagar som avslutades vid pingsten.

"Guds folk skall ständigt räcka sig upp till honom i bön. Det var först sedan de första lärjungarna hade tillbringat tio dagar i åkallan, sedan alla meningsskiljaktigheter hade lagts åt sidan och de hade förenat sig i djup självrannsakan, i bekännelse och bortläggande av synder och i att slutas samman i helig gemenskap, som den Helige Ande kom över dem och Kristi löfte uppfylldes. Det skedde ett underbart utgjutande av den Helige Ande. Plötsligt kom från himlen ett dån såsom av en framfarande våldsamt vind, och det uppfyllde hela huset där de satt. 'Och på den dagen ökades de med omkring tre tusen själar.'" Review and Herald, 11 mars 1909.

Under de fyrtio dagarna var Kristus närvarande och undervisade lärjungarna, och därefter steg Han upp. De tio dagar som följde var en förberedelsetid inför den pentekostala utgjutelsen av den Helige Ande. De fyrtio undervisningsdagarna som följde på korset motsvarar tiden från den 19 april 1844 till början av lägermötet i Exeter den 12 augusti 1844. De tio dagar som föregick pingsten representerade tiden från den 12 till den 17 augusti 1844, då milleriterna förenades kring budskapet om Midnattsropet som frambars av Samuel Snow. Vid det lägermötet blev två klasser uppenbarade, och endast den ena klassen mottog den pentekostala utgjutelsen vid mötets avslutning. Under den period som representeras av de fyrtio dagarna mottog den ena klassen undervisningen, medan den andra klassen avvisade undervisningen. När Midnattsropet kom hade den ena klassen oljan, den andra hade den inte.

"'Medan brudgummen dröjde, blev de alla dåsiga och somnade.' Genom brudgummens dröjsmål framställs den tid som förflöt då Herren väntades, besvikelsen och den skenbara förseningen. Under denna tid av ovisshet började de ytliga och halvhjärtade snart att vackla i sitt intresse, och deras ansträngningar avtog; men de vilkas tro var grundad på en personlig kunskap om Bibeln hade en klippa under sina fötter, som besvikelsens vågor inte kunde skölja bort. 'De blev alla dåsiga och somnade'; den ena gruppen i likgiltighet och övergivande av sin tro, den andra gruppen i tålmodig väntan tills klarare ljus skulle ges. Ändå tycktes de senare under prövningens natt till någon del förlora sin iver och hängivenhet. De halvhjärtade och ytliga kunde inte längre stödja sig på sina bröders tro. Var och en måste stå eller falla för sig själv.'" The Great Controversy, 395.

Under de tio dagar som föregick pingsten, och under tiden för lägermötet i Exeter, samlade Kristus sitt folk en andra gång, innan detta folk bar ut Hans budskap till världen. När den tredje ängeln steg ned den 22 oktober 1844, blev den lilla hjorden återigen besviken och skingrad, men en undervisningsperiod började den 22 oktober 1844, då Kristus ledde sitt folk in i det allra heligaste. År 1849 räckte Herren ut sin hand för andra gången för att åter samla dem som Han hade samlat ut ur besvikelserna den 19 april och den 22 oktober 1844.

År 1844 gällde undervisningen det budskap som den tredje ängeln hade i sin hand när han steg ned, men under den ”period av tvivel och osäkerhet” som följde på den stora besvikelsen förlorade många vägen. År 1849 inleddes arbetet med att samla den lilla, skingrade hjorden, men det som åskådliggjordes genom den historien var nederlaget 1863 och det första Kadesh för det moderna Israel. Den framtida segern för de etthundrafyrtiofyra tusen och deras verk vid det andra Kadesh blev fördröjd.

När Herren steg ned den 11 september 2001 samlade Han sitt folk i den sista tiden, gav dem sin andliga föda att äta, andades sin Ande över detta folk när Han började bestänka dem med det sena regnet, och Han inledde också en prövningsprocess som ledde fram till den 18 juli 2020, då Hans folk i den sista tiden blev besviket och skingrades. Under tre och en halv dag var de döda på gatan. Både de tre och en halv dagarna och fyrtiodagarsperioden på Kristi tid representerar en öken. Den representeras också av perioden från den 19 april 1844 till den 12 augusti 1844, och även av perioden från den 22 oktober 1844 till 1849.

Från juli 2023 fram till söndagslagen, som är de tio dagar som föregick pingsten, samstämmer lägermötet i Exeter från den 12 augusti till den 17 augusti samt perioden från 1849 till 1863 med varandra. De representerar perioden för den andra insamlingen av Guds folk i den yttersta tiden. Perioden från besvikelsen till den Helige Andes utgjutelse är indelad i två åtskilda perioder.

I den dolda historien i vers fyrtio i Daniel kapitel elva representeras linjen av avfällig protestantism (den namnkristna kyrkan), linjen av laodikeisk sjundedagsadventism (namnkristen adventism), linjen av katolicism och linjen av sann protestantism. Dessa fyra linjer illustrerar sann protestantism i strid med en trefaldig sammanslutning av draken (Judas), vilddjuret (katolicismen) och den falske profeten (avfällig protestantism).

Inom samma dolda historia åskådliggörs också den avfälliga republikanismens linje. Inom denna linje framställs en strid mellan det demokratiska partiet (draken) och det republikanska partiet (vilddjurets bild). Det republikanska partiet skall gå i spetsen för att forma bilden åt vilddjuret, och därigenom uppenbarar det vilddjurets profetiska kännetecken (påvedömet). I Guds ord ges påvedömet, som är nordens konung och även vilddjuret, Egypten (draken) som betalning för utförda tjänster, då det av Gud används som ett domsredskap.

Människobarn, Nebukadressar, kungen i Babylon, lät sin här utföra ett hårt arbete mot Tyrus: varje huvud blev kalt och varje skuldra hudflängd; men han fick ingen lön, inte heller hans här, för Tyrus, för den tjänst som han hade gjort mot det. Därför säger Herren Gud så: Se, jag skall ge Egyptens land åt Nebukadressar, kungen i Babylon; och han skall föra bort dess rikedom, ta dess byte och ta dess rov; och det skall vara lönen åt hans här. Jag har gett honom Egyptens

land för det arbete varmed han tjänade mot det, eftersom de verkade för mig, säger Herren Gud. På den dagen skall jag låta ett horn växa fram åt Israels hus, och jag skall ge dig en öppen mun mitt ibland dem; och de skall inse att jag är Herren. Hesekiel 29:18–21.

Nebukadnessar, som i avsnittet är kungen i norr, ges landet Egypten som sin lön och förebildar därmed att på de sista dagarna ges påvedömet Egypten, vilket är draken, vilket är de tio kungarna, Förenta nationerna, som är överens om att ge sitt sjunde rike åt vilddjuret för en kort tid.

Och de tio horn som du såg på vilddjuret, de skall hata skökan och göra henne öde och naken, och de skall äta hennes kött och bränna upp henne i eld. Ty Gud har lagt i deras hjärtan att fullborda hans vilja och att vara eniga och ge sitt rike åt vilddjuret, till dess att Guds ord har blivit fullbordade. Uppenbarelseboken 17:16, 17.

Denna profetiska betalning framställs också i Daniel kapitel elva vers fyrtiotvå.

Han skall också sträcka ut sin hand mot länderna; och Egyptens land skall inte undkomma. Daniel 11:42.

Påvedömet får överhand över drakens makt under den sena regnets tid, ty denna vedergällning fullbordas ”på” den ”dag” då Gud ”låter ett horn växa upp åt Israels hus”. Det är regnet som får Guds Israel att skjuta skott, och den dagen började den 11 september 2001, som var östanvindens dag.

Jakobs avkom skall slå rot; Israel skall blomstra och knoppas och uppfylla jordens yta med frukt. Har han slagit honom så som han slog dem som slog honom? Eller har han blivit dödad såsom de blev dräpta som blev dräpta av honom? Med måtta, när det skjuter upp, går du till rätta med det; han håller tillbaka sin hårda vind på östanvindens dag. Därför skall Jakobs missgärning därigenom försonas, och detta är all frukten av att hans synd tas bort: när han gör altarets alla stenar lika kritstenar som krossas till stycken, skall aserorna och avgudabilderna inte bli stående. Jesaja 27:6–9.

Egypten överlämnas åt det påvliga vilddjuret när det sena regnet utgjuts. Det sena regnet började falla som ett stänkreign när östanvinden, som representerar islam i det tredje ve, blev ”hejdad”, eller återhållen, den 11 september 2001. Då började regnet mätas ut, (stänkas) över Israel, när de började skjuta skott. Vid söndagslagen, när det tredje vet kommer igen, utgjuts det sena regnet utan mått. Mellan den 11 september 2001 och den snart kommande söndagslagen blir ”Jakobs missgärning” renad, och det hebreiska ordet ”renad” betyder ”sonad”. Vid söndagslagen ges Egypten (draken) åt det påvliga vilddjuret, när dessa tio kungar begår otukt med påvedömet genom att upprätta en världsomfattande avbild åt vilddjuret.

Före söndagslagen, under de etthundrafyrtiofyra tusens beseglingstid, formar det avfälliga republikanska hornet tillsammans med det avfälliga protestantiska hornet en avbild åt vilddjuret, och i den profetiska linjen triumferar det republikanska partiet över det demokratiska partiet, ty det demokratiska partiet är en drakmakt och det republikanska partiet är den makt som formar en avbild av påvedömet.

Inom den profetiska historien om jorddjuret identifieras slutet för det demokratiska partiet och slutet för det republikanska partiet. Dessa två partier bildar republikanismens horn, men de identifierar en inre kamp som löper genom hela jorddjurets historia. Det hornet (det republikanska) rymmer ett inre mikrokosmos av jorddjurets två horn.

I vittnesbördet om modernas och persernas rike var det det sista hornet som steg upp högre, och det demokratiska partiet framträdde först i Amerikas historia, men i slutet stiger det republikanska partiet upp högre och får överhanden över demokraterna. I den sena regnets historia, som började den 11 september 2001, steg de globalistiska, drakinspirerade demokraterna upp ur den bottenlösa avgrunden i Uppenbarelseboken kapitel elva och dräpte republikanerna genom att stjäla valet 2020. Deras krig mot Trump (och republikanerna) började när han tillkännagav sin kandidatur 2015, och det intensifierades endast från den tidpunkten och framåt.

När demokraterna stal valet år 2020, inrättade de därefter Pelosi-rättegångarna; men när Trump tillkännagav sin tredje kampanj år 2022, kom fruktan över demokraterna, och deras vrede tilltog endast, och de gick då emot Trump och hans anhängare med stor vrede, ty de visste att deras tid var kort. De firade hans död, men när han reste sig upp, föll stor fruktan över dem.

Och när de har fullgjort sitt vittnesbörd, skall vilddjuret, som stiger upp ur avgrunden, föra krig mot dem och besegra dem och döda dem. Och deras döda kroppar skall ligga på gatan i den stora staden, som i andlig mening kallas Sodom och Egypten, där också vår Herre blev korsfäst. Och människor av folk och stammar och tungomål och nationer skall se deras döda kroppar i tre och en halv dag och inte tillåta att deras döda kroppar läggs i gravar. Och de som bor på jorden skall glädja sig över dem och göra sig lustiga och skicka gåvor till varandra, därför att dessa två profeter plågade dem som bodde på jorden. Och efter tre och en halv dag kom livsanden från Gud in i dem, och de stod på sina fötter; och stor fruktan föll över dem som såg dem. Uppenbarelseboken 11:7–11.

Den period som identifierar slutet för det demokratiska partiet sträcker sig från Bidens installation 2021 till Trumps installation 2025. Perioden började med Pelosi-rättegångarna, vilka var rent grundlagsstridiga och till sin natur helt och hållet politiska. Denna historia, som representerar döden för den sjätte presidenten sedan ändens tid 1989 fram till den åttonde presidenten, som är av de sju, började med politiska rättegångar (Pelosi-rättegångarna), och den slutar med det demokratiska partiets död och en andra omgång Pelosi-rättegångar, då de politiska måltavlorna är omvända.

Framställningen av historien återfinns i Uppenbarelsebokens elfte kapitel, vilket fick sin första uppfyllelse i den franska revolutionen. Den franska revolutionen är det klassiska historiska exemplet på den giljotintyp av politisk krigföring som kännetecknas av att ett härskande parti dödar ett annat och därefter själva blir störtade och förföljda av just denna samma härskande makt.

Perioden från Bidens installation och Pelosi-rättegångarna till Trumps andra installation och upphävandet av Pelosi-rättegångarna identifierar slutet på det demokratiska partiet, och den identifierar när Trump upprepar genomförandet av en uppsättning exekutiva order som förebildades av Alien and Sedition Acts. Genomförandet av dessa exekutiva order kommer att

inleda de andra Pelosi-rättegångarna och identifiera början på den period då vilddjurets bild på allvar börjar framträda. Den perioden slutar vid genomdrivandet av söndagslagen, så perioden börjar med exekutiva order som motsvarar Alien and Sedition Acts och slutar med söndagslagen. Det är där det republikanska partiet upphör.

Båda perioderna, som representerar avslutningen först av det demokratiska partiet och därefter av det republikanska partiet, är profetiskt förbundna och framställs genom perioden om tjugotvå år från 1776 till 1798. Den perioden har tre kännemärken: Självständighetsförklaringen år 1776, tretton år senare Konstitutionen, följd av Alien and Sedition Acts år 1798. Dessa tre kännemärken finner sin uppfyllelse i det demokratiska och det republikanska partiets linje, även om tillämpningen av det andra och tredje kännemärket sker vid olika punkter i vardera linjen.

Vi kommer att förklara dessa vägmarkeringar och deras uppfyllelser i nästa artikel.

”Det finns endast två parter. Satan verkar med sin förvridna, bedrägliga makt, och genom kraftiga villfarelser fångar han alla som inte förblir i sanningen, som har vänt sina öron bort från sanningen och vänt sig till fabler. Satan själv förblev inte i sanningen; han är laglöshetens hemlighet. Genom sin list ger han sina själsfördärvande villfarelser skenet av sanning. Häre ligger deras makt att bedra. Det är därför att de är en förfalskning av sanningen som Spiritismen, Teosofin och liknande bedrägerier får sådan makt över människors sinnen. Häre visar sig Satans mästertliga verksamhet. Han utger sig för att vara människans Frälsare, människosläktets välgörare, och på så sätt lockar han desto lättare sina offer till fördärvet.

”Vi varnas i Guds ord för att sömnlös vaksamhet är säkerhetens pris. Endast på sanningens och rättfärdighetens raka stig kan vi undkomma frestarens makt. Men världen är fångad i snaran. Satan använder sin skicklighet till att utarbета planer och metoder utan tal för att fullfölja sina avsikter. Förställning har hos honom blivit en skön konst, och han verkar under sken av en ljusets ängel. Endast Guds öga urskiljer hans anslag att besmitta världen med falska och fördärvliga principer, vilka på ytan bär skenet av verklig godhet. Han verkar för att inskränka den religiösa friheten och för att införa ett slags slaveri i den religiösa världen. Organisationer och institutioner kommer, om de inte bevaras genom Guds kraft, att verka under Satans diktat för att lägga människor under människors kontroll; och bedrägeri och list kommer att bära skenet av nitälskan för sanningen och för främjandet av Guds rike. Allt i vår praxis som inte är lika öppet som dagen tillhör den ondes furstes metoder. Hans metoder tillämpas till och med bland sjundagsadventister, som gör anspråk på att ha den framåtskridande sanningen.”

”Om människor står emot de varningar som Herren sänder dem, blir de till och med ledare i onda sedvänjor; sådana människor tar sig före att utöva Guds företrädesrätter — de förmätor sig att göra det som Gud själv inte vill göra när det gäller att söka styra människors sinnen. De inför sina egna metoder och planer, och genom sina missuppfattningar om Gud försvagar de andras tro på sanningen och för in falska principer som kommer att verka såsom surdeg för att smitta och fördärva våra institutioner och församlingar. Allt som sänker människans uppfattning om rättfärdighet och rättvisa och opartisk dom, varje anordning eller föreskrift som bringar Guds mänskliga redskap under mänskliga sinnens kontroll, försvagar deras tro på Gud; det skiljer själen från Gud, ty det leder bort från den stränga redbarhetens och rättfärdighetens

väg.

”Gud kommer inte att rättfärdiga något tillvägagångssätt varigenom människan ens i minsta mån skall härska över eller förtrycka sin medmänniska. Det enda hoppet för den fallna människan är att se på Jesus och ta emot honom som den ende Frälsaren. Så snart människan börjar göra en järnhård regel för andra människor, så snart hon börjar spänna för och driva människor enligt sitt eget sinne, vanärar hon Gud och utsätter sin egen själ och sina bröders själar för fara. Den syndiga människan kan finna hopp och rättfärdighet endast i Gud; och ingen människa är rättfärdig längre än hon har tro på Gud och bevarar den levande förbindelsen med honom. En blomma på marken måste ha sin rot i jorden; den måste ha luft, dag, regnskurar och solsken. Den skall blomstra endast när den får dessa förmåner, och alla kommer från Gud. Så är det också med människorna. Vi tar emot från Gud det som tjänar själens liv. Vi varnas för att förtrösta på människor eller göra kött till vår arm. En förbannelse uttalas över alla som gör detta.” The 1888 Materials, 1432–1434.